

Ulda Puriņa un Aldas Puriņas atmiņas par 10 nodejotajiem gadiem Palsmanes ciema deju kolektīvā.

Uldis: Dejojot sāku tūlīt pēc Priekuļu tehnikuma pabeigšanas 1959. gadā. Sākumā deju kolektīvu vadīja Gaida Martjanova, bet pavadījumu uz akordeona spēlēja Leons Martjanovs.

No 1967. gada kolektīvu vada Maruta un Andris Poguļi, bet pavadījums ir Mārtiņa Skara ziņā. Tā kā Poguļi iepriekš bija dejujuši Daugavpils tautas deju kolektīvā „Laima”, tad arī mums mēģinājumos netika dotas nekādas atlaides. Vadītāja ļoti stingri prasīja, lai pēdai pirkstu gali tiek pareizi nostiepti (nedrīkstēja būt *pletžeri*), lai muguras taisnas, lai meitai roka tiek nevis pagrūsta, bet skaisti padota. Mēģinājumi sākās vakaros pēc 21.00, jo daudzi dejojāji strādāja internātskolā un viņiem darbs beidzās tikai 21.00. Mēģinājumi notika 3 reizes nedēļā. Tie bieži vien beidzās pēc pusnakts. Pirmajā stundā mēģinājām jaunus deju soļus, piestrādājām pie kustībām. Tad jau tālāk tika iestudētas dejas. Maruta nostājās ar muguru pret skatuvi un klausījās, kā mēs dejojām – nedrīkstēja dzirdēt smagnēju šļūkšanu, ja vadītājam kas nepatika – dejojām vairākas reizes. Ja vadītāja juta, ka mēs esam stipri noguruši: *Nu tagad uzdejojām džaivu!!!*

Alda: Šādi mēģinot neizpalika arī panākumi – rajonā bijām labākais deju kolektīvs. Piedalījāmies dažādos svētkos Smiltēnē, Valkā, Alūksnē. Uz koncertiem braucām ar smago mašīnu, palikām pa nakti. Gandrīz katru nedēļu bija koncerti arī Palsmanē un tuvākajos pagastos. Vasarās uzstājāmies šķūņos – brīvā dabā, piemēram, Variņu Grošļos. Šajā laikā apprecējās vairāki deju kolektīva dalībnieki. Kāzās stāvējām goda sardzē. Dažreiz pasākumi mums bija trīs reizes nedēļā.

Pats lielākais gandarījums – ieguvām pirmo vietu 1970. gadā rajona skatē.

Bijām izcīnījuši iespēju piedalīties Dziesmu un deju svētkos Rīgā.

Deju kolektīva sastāvā bija ne tikai palsmanieši, bet arī Strenču un Grundzāles jaunieši. Ramanis Raitis uz mēģinājumiem jāja ar zirgu.

Uldis: Rīgā bijām kādas desmit dienas. Uz galvaspilsētu mūs aizveda Vītols Gunārs ar 40-vietīgu autobusu, ko iedēvējām par *Reaktīvo*. Mēģinājumu laikā Dinamo stadionā ļoti stipri lija lietus, bet līdz paņemtas tikai vasarīgas drēbes. Sākumā mēģinājām izvairīties no peļķēm. Bet vēlāk, kad jau bijām salijuši un kājas slapjas – dejojām ar slapju plīkšķi piesitot kāju!!!

Gulējām skolā. Meitenēm guļvietas bija ierādītas klasē, bet puisiem koridorā. Nu kas par gulēšanu, ja visu laiku kāds staigā garām? Ātri ievācāties pie meitenēm klasē. Rajona vadībai tas gan ne visai patika!!! Sākumā nevarējām aizmigt, jo blakus pagalmā kabināja vilcienu vagonus. Nākamajās naktīs jau pieradām un bijām arī ļoti noguruši, jo no mēģinājumiem atgriezāties vēlu – arī pēc pusnakts. Ēdienkarte gan mums bija samērā vienmuļa – pārsvarā cīsiņi un gurķu salāti. Šis ēdiens mums ilgi nelikās garšīgs. Dažu labu reizi atgriežoties mājās pēc pusnakts nebija arī to pašu cīsiņu!!!

Mums bija arī speciālas mēģinājumu formas: šorti, krekli un balti kaklautiņi. Visam vienmēr bija jābūt tīram. Savus baltos krekļus mazgājām ārā pie mazgājamā tovera aukstā ūdenī.

Dziesmu svētku gājiens ilga vairākas stundas. Ejot par Rīgas ielām, bija īpaši svinīga sajūta. Skatītāji sveicināja kolektīvus. Patīkami bija ieraudzīt arī savus paziņas skatītāju vidū. Apmainījāties savstarpējiem sveicieniem!!! Gājiens noslēdzās Mežaparkā.

Dejojām Daugavas stadionā. Nedrīkstēja sajaukt ieejas. Virsvadītāja bija Ingrīda Saulīte. Mēģinājumā dejojot „Kur tu teci, gailīti”, mūsu kolektīvs saņēma uzslavu par nelielajām horeogrāfijas izmaiņām (vadītājas Marutas labojums), kā rezultātā deja ieguva īsto raksturu.

Mājās atgriezāmies noguruši, bet ar īpašu gandarījuma sajūtu par kopā izdejoto un pārdzīvotajiem skaistajiem mirkļiem.

Atmiņas pierakstīja Vingra Bērtiņa 2013. gada maijā.